

ข้อคิดยามเช้า วันจันทร์ ที่ 22 มิถุนายน ค.ศ.2015

เราแต่ละคนมีความเชื่อ
และความวางใจในพระเจ้า
มากพอแล้วหรือ?
พระองค์เป็นบุคคลแรก
ที่เราคิดถึงเมื่อมรสุมชีวิต
อุบัติขึ้นหรือเปล่า?
บางคนอาจเคยได้ยิน
คำพูดจากญาติพี่น้อง
ของผู้ป่วยที่หมดทางรักษาว่า

“สิ่งที่เราสามารถทำได้
เวลานี้คือ อธิษฐานภาวนา”

ถ้าพิจารณาอย่างลึกซึ้งแล้ว เราจะพบว่าคำพูดนี้เป็นคำพูดของคนที่ขาดความเชื่อที่แท้จริง ซึ่งมองพระเจ้า เป็นที่พึ่งสุดท้ายเท่านั้นเอง คล้าย ๆ กับท่าทีของบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้า ขณะที่พวกเขาเผชิญหน้ากับพายุกลาง ทะเลสาบกาลิลี พระเยซูเจ้าทรงปรารถนาที่จะสอนเราว่าท่าทีของเราต้องไม่ใช่แบบนี้ การอธิษฐานภาวนาของเราเพื่อ วอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าต้องเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันและในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

แน่นอน เราต้องพยายามช่วยเหลือตัวเองโดยใช้วิธีการและความสามารถตามประสามนุษย์ของเราด้วย แต่ไม่ใช่ด้วยความคิดว่าเราจะหันไปพึ่งความช่วยเหลือจากพระเจ้ายกต่อเมื่อความพยายามสุดท้ายของเราล้มเหลว แล้วเท่านั้น พระเจ้าไม่ควรเป็นบุคคลสุดท้ายที่เราคิดถึงเมื่อมรสุมพัดโหมกระหน่ำเข้ามายังชีวิตของเรา เราไม่ควรรอ จนกระทั่งเหตุการณ์เลวร้ายเกินแก้ไขเกิดขึ้นก่อนแล้วจึงอธิษฐานภาวนาวอนขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เด็ก ๆ จะไปหาบิดามารดาของเขาไม่เพียงแค่เวลาที่เขาประสบความยากลำบากเท่านั้น แต่จะไปหาเพื่อขออาหาร กินเวลาที่หิว จะขอคำปลอบโยนเวลาที่ได้รับบาดเจ็บหรือถูกรังแก เขาต้องการความรักและความสนใจจากบิดามารดา ตลอดเวลา

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน
พระสังฆราชขอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย
ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี